

HET GEHEIM VAN DE

PIRAMIDE

Op een warme, zonnige dag in Egypte gingen vijf dieren samen op avontuur.
Ayman de aap, Bob de beer, Barbara de beer, Bram de bever en Ollie de olifant
stonden midden in de woestijn.

Voor hen stond iets gigantisch.

Een enorme piramide, zo groot dat hij bijna de lucht leek te raken.

“Wauw!” riep Bram terwijl hij zijn hoofd ver naar achteren boog.

“Die is echt gigantisch!”

De dieren keken elkaar aan.

Dit zou geen gewone dag worden...

maar het begin van een spannend avontuur.

Voorzichtig stapten de dieren de piramide binnen.
Het werd meteen donkerder... en stiller... en een beetje spannend.
Hun voetstappen echoden zacht tegen de stenen muren.
En toen plots...
KLIK!

“Sorry!” riep Ollie geschrokken.
“Ik denk dat ik per ongeluk met mijn dikke kont tegen de lichtknop heb geduwd!”
Barbara voelde haar hart sneller kloppen.
Snel pakte ze de hand van Ayman vast.
Bob zag dat gebeuren...
en voelde een klein steekje van jaloezie.

KLIK!

Het licht sprong weer aan.

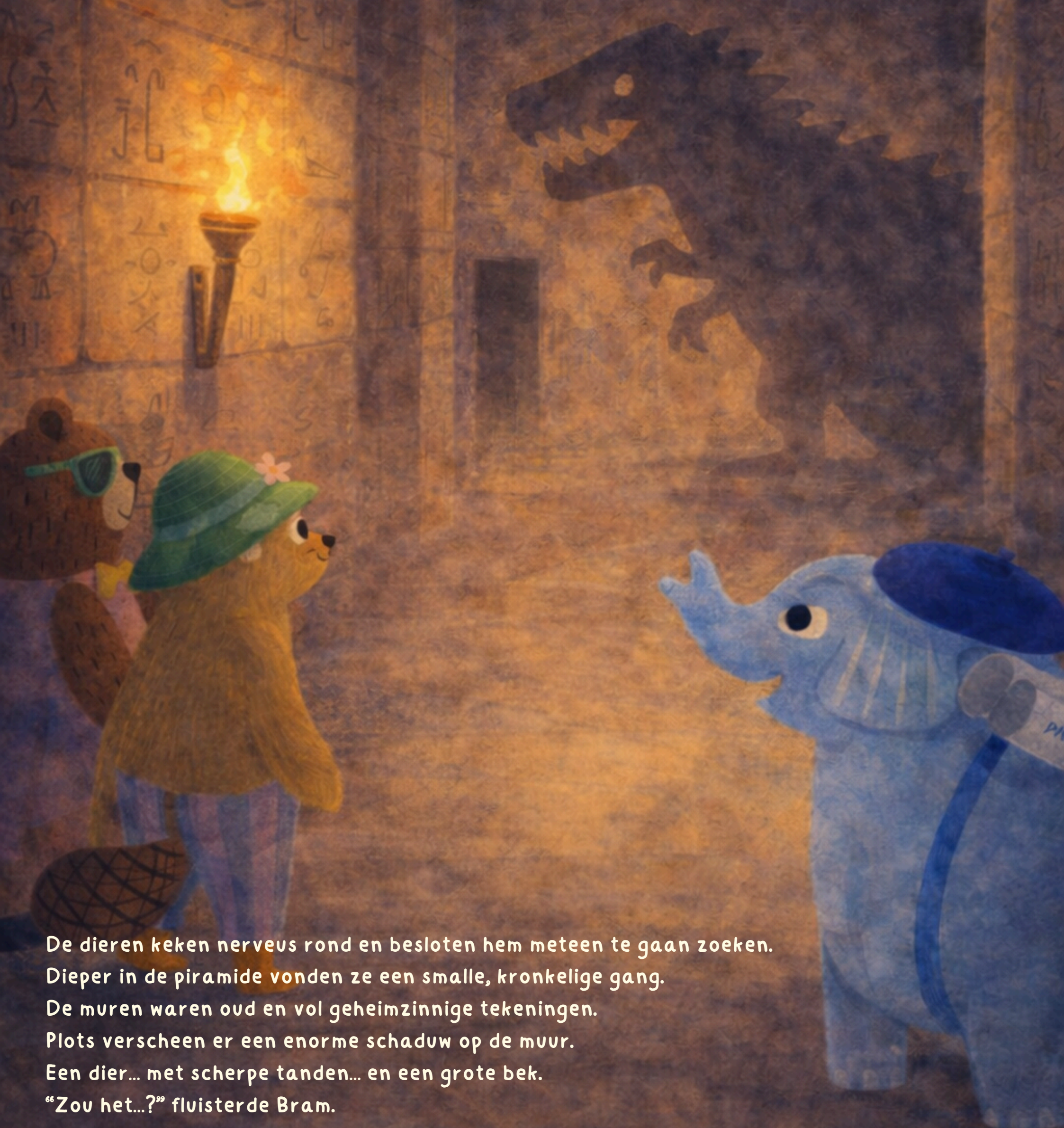
De dieren knipperden met hun ogen...

Maar toen zagen ze het.

Ayman was verdwenen.

“WAT?!” riep Bram.

“Waar is hij gebleven?!”

De dieren keken nerveus rond en besloten hem meteen te gaan zoeken.

Dieper in de piramide vonden ze een smalle, kronkelige gang.

De muren waren oud en vol geheimzinnige tekeningen.

Plots verscheen er een enorme schaduw op de muur.

Een dier... met scherpe tanden... en een grote bek.

“Zou het...?” fluisterde Bram.

Barbara kneep haar ogen dicht.

“Een dinosaurus?!” piepte ze.

De dieren besloten zich op te splitsen om sneller te zoeken.
 Bob en Barbara gingen samen.
 Bram en Ollie gingen de andere kant op.
 Terwijl ze door de gangen liepen, kwamen ze in de vreemdste kamers terecht.
 Een kamer vol toiletten... en overal lagen drollen!
 Een kamer met... een echte McDonalds midden in de piramide!
 Een kamer vol lichtjes en muziek, alsof ze in een kermis waren beland.
 Een kamer met grote stenen standbeelden van dieren die hen stil aankeken.
 En zelfs een kamer vol clowns... met grote glimlachen die een beetje eng waren.
 Maar hoe goed ze ook zochten...
 Ayman was nergens te vinden.

Tot ze allebei tegelijk een grote deur
openden.
Ze stapten een enorme kamer binnen...
en bleven verstijfd staan.
In het midden lag een gigantische berg goud,
juwelen en glinsterende munten.
En boven op die berg...
zat Ayman.
Niet lachend.
Niet stoer.
Maar bibberend... in een kleine kooi.

“Ayman!” riep Barbara.
Maar tussen hen en de schat stroomde een rivier van gloeiend hete lava.
De hitte voelde je tot aan je snorharen.
“Hoe gaan we daar ooit geraken?” vroeg Barbara zacht.

De dieren probeerden eerst een brug te bouwen...
maar dat ging veel te langzaam.
Toen kreeg Bob een idee.

“Wacht!” riep hij.

“Ollie heeft toch een jetpack!”

Ollie knikte trots en vloog één voor één naar de overkant.

Net toen ze Ayman bevrijdden...

begon er een luid alarm te loeien.

WEEEEOOO! WEEEEOOO!

Een boze stem bulderde door de kamer:

“Jullie hebben 33 seconden!

Kiezen jullie... de aap... of het goud?!”

“De aap!” zei Barbara meteen.

“Vrienden zijn belangrijker dan goud,” zei Bob
vastberaden.

Ze renden zo snel ze konden terug.

De piramide begon te trillen... stenen
vielen naar beneden.

“REN!” riep Bram.

Barbara struikelde...

maar Bob sprong naar voren en hielp
haar meteen overeind.

Samen renden ze naar de uitgang.

Net buiten de piramide kwamen de dieren tot stilstand.
Hijgend... maar veilig in de warme zon.
Langzaam draaiden ze zich nog één keer om.
En toen zagen ze iets wat ze nooit hadden verwacht.
De grote, enge dinosaurus...
was helemaal geen dinosaurus.
Maar een piepkleine salamander.
Een klein, boos beestje dat door de echo's heel groot had geklonken.
De dieren keken elkaar aan...
en begonnen te lachen.
Wat een avontuur!
Ze waren niet alleen een groep geworden...
ze waren echte vrienden geworden.
Bob keek even naar Barbara.
Barbara glimlachte terug.
En heel voorzichtig...
gaven ze elkaar een warme k...

